

העלון מוקדש לעילוי נשמת מורי ורבי הצדיק
רבי דוד ברנר זצ"ל ב"ר עמוס שליט"א
 תהא נשמתו צרורה בצרור החיים, אמן!

הדבש והעוקץ...

ידוע המשפט "לא מדובשך ולא מעוקצך..." בעניין הדבורה - המציאות שונה: אנו מעוניינים בדבש, ולא בעוקץ. **אלא, שכאן נשאלת שאלה עצומה:** גלוי וידוע הכלל, שכל היוצא מן הטמא - טמא; וכל היוצא מהטהור - טהור. כלומר, בענייני כשרות: היוצא מבעלי החיים המותרים למאכל, כגון חלב הצאן - מותר למאכל; אבל היוצא מבעלי החיים האסורים למאכל, כגון חלב הלבאיא - אסור למאכל. **אם כן, הכיצד מותר דבש הדבורה לאכילה?** בעקבות התפתחות הטכנולוגיה, התפתח גם המדע, ויצא המרצע מן העשן, והעוקץ מן הדבש. ואמנם, בדור האחרון התגלה, לעולם המדע, שלדבורה יש שתי קיבות: **האחת** - הקיבה האמיתית, היא קיבת המזון, ככל שאר בעלי החיים, **והשנייה** - קיבת הדבש, אליה היא מקבצת את צוף הפרחים, ושם עובר הצוף תהליך כימי ע"י אנזימים מגופה, והופך להיות דבש. **אלא, שלמרבית הפלא** - עם סיום תהליך יצור הדבש, נעלמים כל האנזימים שהופרשו לקיבת הדבש כלא היו, וכשם שלפני תחילת התהליך היה צוף טהור - עם סיומו, נשאר הדבש טהור מכל מרכיב מגוף הדבורה, ולכן מובן מדוע - מותר הדבש לאכילה.

אוצר הפלאות לאסוף לאסוף...

זהו זה, **אחים יקרים!** אל לנו להתפתות לכל מיני טענות שווא שמטעים את האדם ללכת שולל אחר היצר הרע. כולנו יחד ניקח את עצמנו לידיים להתחזק בתורה וביראת שמיים. ואשר על כן נתאמץ להביא ככל היותר סניגורים ליום הדין, **שהם התורה, המצוות והמעשים הטובים.** וכמו שאמר רבי אליעזר בן יעקב במסכת אבות (פרק ד משנה יא), "כל העושה מצוה אחת קונה לו פרקליט [סניגור] אחד. וכל העובר עבירה אחת, קונה לו קטגור אחד". וכדברי הגמרא (מסכת בבא בתרא דף י עמוד א) כל צדקה וחסד שישראל עושים בעולם הזה, פרקליטים גדולים עושים בין ישראל לאביהם שבשמים. **לכן המצוות הרבות שנעשה,** הן ורק הן תהיינה למגן ולעזר לנו ביום הדין - כעת, וליום החיתום יום הכיפורים הקרוב ובא.

רק תקיעה אחת ודי...

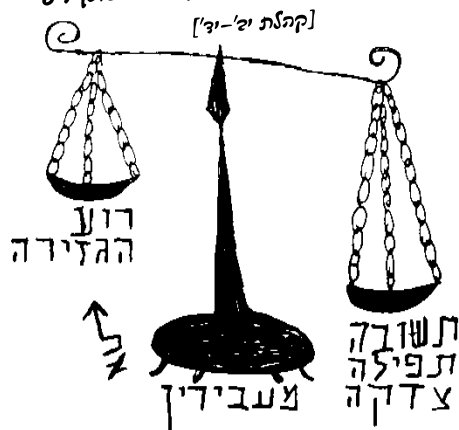
בספר "**שער יששכר**" מובא, שפעם עמד רבי לוי **יצחק מברדיטשוב** בתפילה לפני הקב"ה ואמר כך: "רבנו של עולם, אתה הלא כתבת בתורתך ארבע מילים בלבד - 'יום תרועה יהיה לכם'. אך **חכמים דרשו** שהכוונה לתקיעה, שברים ותרועה וכיון שנהגו ישראל לתקוע מאה קולות בכל יום מימי ראש השנה, נמצא שבכל בית כנסת תוקעים בראש השנה מאתים תקיעות, אם נחשב כמה תקיעות נתקעו בכל הדורות בכל רחבי העולם על ידי אינספור מניינים של יהודים, ודאי נגיע למיליוני קולות לאין שיעור. ומה אנו מבקשים ממך בסך הכל תקיעה אחת משופרו של משיח. **"תקע בשופר גדול לחרותנו!"**

עלמה לאחשה:

מדוע ראש השנה הוא קודם ליום הכיפורים והרי יום הדין שהוא יום המשפט אמור להגיע לאחר יום הכיפורים שבו נמחלים העבירות וכך נגיע נקיים חכים למשפט וממילא נצא זכאים?

ציור לחג...

"כי את כל מעשה, האלוקים יביא
במשפט, על כל נפש, אל שולל אלן רע"

באחד הימים בערב סליחות שלח נכדו של הבעל שם טוב להודיע כי קיטרוגים גדולים מנשוא נאמרים על כלל ישראל בשמים והוא חושש מאד מפני השנה הבאה...

רבי לוי יצחק מברדיטשוב ששימש כחזן בסליחות הרגיש כי תפילתו אינה מתקבלת כתמיד ולאחר אמירת הסליחות יצא לטייל ברחובות ברדיטשוב כדי לחשוב מה ביכולתו לעשות ומבלי משים נשאו אותו רגליו עד למשכנות העוני בברדיטשוב. בעודו מסתובב שם הבחין פתאום באור גדול הבוקע מאחת החורבות. בעיני קדשו הבחין כי זה אינו אור רגיל שמקורו בנרות אלא אור רוחני שיסודו בהררי קודש והוא מיהר לדפוק על דלת הבית.

למשמע נקישותיו נפתחה הדלת בידי אשה ומיד כאשר הבחינה באורח שניצב בפתח ביתה הבינה כי הרבי בא להוכיח אותה. בו במקום התחילה לבכות מרה ותוך כדי בכי אמרה: "רבי קדוש, אמנם חטאתי אך האמן לי שכבר שבתי בתשובה שלמה וגם סבל רב עבר עלי בשל אותו חטא נורא".

רבי לוי יצחק המתין עד ששכך בכיה ואז ביקש לדעת מה היה החטא שלה. והאשה סיפרה כי היא התגוררה עם הוריה בכפר קטן בסמיכות לברדיטשוב והנה ביום בהיר נחת עליה אסון כבד - הוריה נפטרו בפתע פתאום והותיריה בודדה בעולם והיא בת שבע עשרה שנים בלבד... מלבד הצער הנורא היה עליה לדאוג כעת בעצמה לפרנסתה. רבות הוגיעה את מוחה במקור שממנו תמצא את פרנסתה עד שלבסוף החליטה כי תנסה להמשיך את פרנסת הוריה שכלכלו את עצמם באמצעות עשיית חמאה וגבינה מן הרפת שהיתה בבעלות הפריץ.

בלי להתמהמה ניגשה הנערה אל בית הפריץ וביקשה ממנו להמשיך את החוזה. הפריץ התבונן בה ואמר כי הוא מסכים להאריך את החוזה למשך שלוש שנים בחצי המחיר, בתנאי שתיתן לו לגעת בשערותיה... ותוך כדי הדברים עשה כך.

הנערה נבהלה וברחה במהירות מן הבית, היא נסה לביתה ובכתה במשך כל הלילה על כך. לאחר מכן, מיהרה וגזזה את שערות ראשה שגרמו לחטא. היא חשה שהקרקע בוערת מתחת לרגליה ולכן נסעה לברדיטשוב, כיתתה את רגליה מבית לבית והציעה את עצמה כמשרתת, תמורת מזון ומקום לינה. כעבור שנים אחדות שבהן עבדה עד כלות כוחותיה בעבודת המשרתות. השיאו אותה מכריה ליתום כמותה והם רכשו את החורבה הזו למגוריהם. זמן קצר לאחר נישואיה נפטר בעלה והותיר אותה לבדה בעולם.

הנך מבין רבי - התפרצה האשה שוב בבכי עז - סבלתי כה רבות בגלל החטא שלי וחזרתי בתשובה עד שאני מקוה שהקדוש ברוך הוא כבר סלח לי...

רבי לוי יצחק המשיך לשאול: ומה עשית עם השערות שגזזת באותו לילה?

משום כך באת? - הגיבה האשה - אומר לך: את השערות כולן שרפתי, לבד מתלתל אחד בודד שאותו הותרתי בידי... ואם תשאל מדוע, אשיב, שכאשר מר לי וקשה לי כל כך בחיי ואני חושבת מדוע הגיע לי כל זאת, אני נוטלת בידי את התלתל היחיד שנותר ואומרת: רבנו של עולם, אתה צודק...

כאשר יצא רבי לוי יצחק מן הבית, הוא נשא את עיניו לשמים ואמר: "רבנו של עולם, הנך יכול להניח בכך מאזניים אחת את כל הקיטרוגים וגם את השטן בכבודו ובעצמו ואילו בכך השניה, אבקש שתניח רק את התלתל הזה ובטוח אני מי מהם יטה את הכף..."

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!

